

”גן הדובדבנים” מאת אנטון צ’כוב

דמות: טרופימוב (2)

וריה פוחדת שאולי נתאהב והיא לא משאירה אותנו רגע לבד. במוח המוגבל שלה היא לא תופסת שאנחנו מעל לאהבה. שהמטרה שלנו היא לעקוף את הקטנוניות ואת האשליות, את כל מה שמפריע לנו להיות מאושרים וחופשיים. זאת משמעות החיים שלנו.

קדימה! אנחנו צועדים בלי מעצורים לקראת הכוכב הבהיר שמאיר לנו מרחוק! קדימה! אל תפגרו חברים. רוסיה כולה היא הגן שלנו. העולם הוא גדול ויפה ויש בו הרבה מקומות נפלאים.

(שתיקה) תחשבי על זה, אניה, סבא שלך ואבא של סבא שלך וכל אבות אבותייך היו בעלי עבדים. הם היו אדונים לבני אדם. את לא רואה שמכל דובדבן שבגן, מכל עלה, מכל גזע, מתבוננים בך יצורים אנושיים? את לא שומעת את הקולות שלהם? הם היו אדונים לנפשות חיות – וזה עיוות את כולכם, את אלה שהיו לפניכם וגם אתכם, אלה שחיים עכשיו. אמך, דודך, ואפילו את עצמך, אתם לא תופסים שאתם חיים על חשבון מישהו, על חשבונם של אותם אנשים שאתם לא מרשים להם להיכנס אליכם הביתה.

אנחנו מפגרים לפחות במאתיים שנה. בינתיים אין לנו שום דבר. אין לנו עמדה ברורה ביחס לעבר, אנחנו רק מתפלספים, מתאוננים על השעמום או שותים וודקה.

הרי ברור לגמרי שבשביל לחיות בהווה, אנחנו חייבים קודם כל לכפר על העבר ולגמור איתו אחת ולתמיד, ואת זה אפשר לעשות רק על ידי סבל, רק על ידי עבודה מאומצת ורצופה.

קחי את המפתחות של הבית, תזרקי אותם לבאר ותלכי. תהיי חופשיה כמו הרוח.

תאמיני לי אניה, תאמיני לי, אני עוד לא בן שלושים, אני צעיר, אני עדיין סטודנט, אבל הספקתי כבר לסבול כל כך הרבה. כל חורף אני רעב, אני נעשה חולה ומיואש, עני כמו קבצן, ולאן הגורל לא טלטל אותי, איפה לא הייתי. ובכל זאת, תמיד, בכל רגע של היום והלילה אני מלא תקוות נפלאות. אני חש את האושר אניה, אני רואה אותו... הירח עולה. (שתיקה)

הנה האושר, הנה הוא בא, הנה הוא מגיע. אני שומע את הצעדים שלו. וגם אם לא נזכה לראות אותו, אם לא נזכה לטעום ממנו, מה זה משנה? אחרים יראו אותו!

שוב ואריה הזאת. (נרגז) מעצבן!